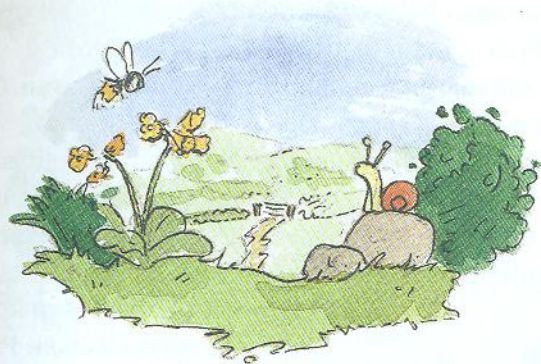

Несподівана новина

Приємний свіжий вітерець вівяв з узбережжя, і квіти первоцвітів гойдалися на луках, ніби малесенькі дзвіночки.

На березі річки жовтіли квіточки жерухи, на деревах розпускалися перші зелені листочки, і навіть ластівки вже повернулися з півдня, відшукавши шлях додому, до пагорбів.

Власне кажучи, цей ранок анітрохи не відрізнявся від решти. Адже в крихітному селі поміж пагорбів гарно завжди.

У цьому легко переконатися. Варто лишень прогулятися Шипшиновим провулком угору, до церкви. Ах, церковний садок навколо дому священника — просто найпрекрасніше місце у всьому світі! Особливо для тих, кому пощастило тут оселитися.

Тільда Яблучне Зернятко мешкала саме тут. Її хатинка розташувалась біля підніжжя церковної стіни. І, як і багато поколінь Яблучних Зерняток, Тільда була місцевою церковною мишкою. До того ж білою-білесенькою, немов цвіт бузини. Останнє тут зовсім ні до чого, та все ж вартує згадки.

Окрім Тільди, в Шипшиновому провулку проживали вільшанка Робін із своєю дружиною Розаліндою, їжачок Руперт, пратігонька Тільди Емілі, а також білченята Біллі та Бенні разом зі своєю матусею Едною.

І, авжеж, не можна забувати про найтихішого сусіда Тільди Равличка та маленького звірятка-перевертня Гамфрі!

Моллі ж, сіренька мишка-поштарка, мешкала в сільській крамничці просто під вікном пошти й залюбки навідувалася до своїх друзів із Шипшинового провулка.

Та повернімося до Тільди. Мишка саме стояла на порозі своєї хатинки в чудовому настрої, готова зустріти новий день.

Равличок сховався десь у квітковій клумбі; неподалік, з куців глоду, долиналио щебетання Робіна, а Тільда тим часом неквапливо попивала чай.

— Ах! Як же в нас добре! — промовила вона до себе. — Навіть не уявляю своє життя деінде.

Що ж, любі читачі, вам, напевно, доводилося чути вираз «накаркати лихо». Ці слова означають, що якісь події можуть і не статися, якщо про них не говорити вголос. Або ж, навпаки, — здійснитися, тільки-но про них заго-

ворити. Правда це чи ні — не знаю. Та деколи трапляються неймовірні збіги. От, до прикладу, лише послухайте, що сталося цього ранку.

Тільда не мала жоднісінької причини переселитися із Шипшинового провулка. Та щойно мишка промовила це вголос, як зі свого будиночка в корінні старого дуба вискочив Руперт і поспішив у напрямку церковної дзвіниці.

Тільда помітила друга ще здалеку. Той вочевидь був чимось стурбований.

— Лишенько, Рупі! — вигукнула вона. — Що трапилося?

— Поки що нічого, моя дорогенька, — захекано відповів Руперт. — Та це лише поки. Тільки-но уяви — священник їде від нас!

Спершу мишка подумала, що їй почулося. Відтак — що Руперт, мабуть, просто помилився.

Та тут з гілки глоду спурхнув Робін і підлетів прямісенько на галявинку перед ганком Тільди.

— Ви вже чули новину? — запитав він. Потім поглянув на друзів і промовив: — Зрозуміло, чули. Хіба ж це не жахливо?

— Але... але... — пробурмотіла Тільда, — хіба ж міг священник просто так узяти й поїхати? Та й куди ж він зібрався?

— Наскільки я зрозумів із розмов у селі, він переїжджає до своєї племінниці, на морське узбережжя, — повідомив Робін.

— Але ж тут так добре, — зітхнула Тільда. — А може, ми його чимось засмутили? Лишенько, певно, я погано виконувала свої обов'язки церковної миші!

— Ну що за нісенітниця, любонько, — заперечив Руперт. — Священник усього-на-всього вирішив піти на спочинок.

— Піти на спочинок? — здивувалась Тільда.

— Ну це означає, що він уже дожив до похилого віку і тепер бажає поступитися своїм місцем комусь молодшому.

— Та знаю я, що це означає, — відповіла Тільда трохи сердитіше, ніж їй хотілося. Бо ж, оговтавшись від переляку, мишка замислилася: а що, як вона теж досягла похилого віку, навіть не помітивши цього?

— Ох, Рупі, а може, й мені час... піти на спочинок? — запитала мишка.

— Нісенітниця, любя. Нісенітниця, — повторив Руперт із цілковитою впевненістю.

Однак навіть розумний їжачок не міг уявити, що станеться наступної миті.

Раптом крізь садову хвіртку прослизнула крихітна постать. А саме — миша в чорному капелюсі, з парасолькою та зім'ятою дорожньою сумкою в лапках.

Вона одразу попрямувала назустріч компанії, що зібралася на Тільдиному ганку. Тепер друзі могли розгледіти ще й краватку в неї на шиї.

Незнайомець здійняв капелюх і ввічливо промовив:

— Доброго ранку! Мене звати Фердинанд Грушева Плідоніжка. Я — нова церковна миша.

Він із надзвичайно задоволеним виглядом оглянув хатинку й додав:

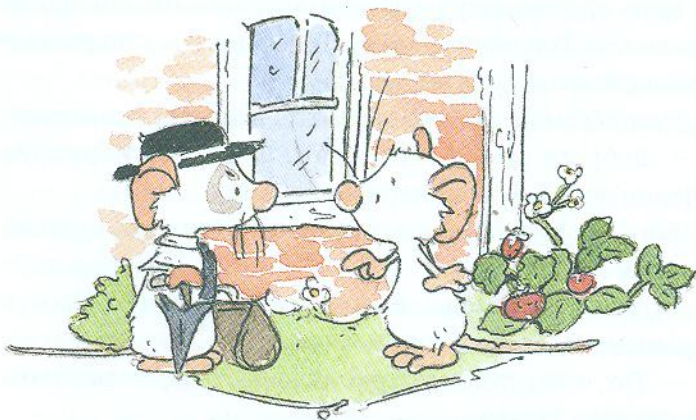
— А це, схоже, моя нова домівка. Чарівненько. Просто чарівненько. Та ще й така доглянута.

— Так, мені тут теж дуже подобається, — тихенько пропищала Тільда.

— Ах, а ти, либонь, моя попередниця? — запитав Фердинанд Грушева Плідоніжка. — Приємно познайомитись. Взагалі-то, я не очікував тебе тут застати. Сподівався заселитися негайно ж.

Церковно-мишаче право

Заселитися? Цей Фердинанд Грушева Плодоніжка, можливо, хотів погостювати в Тільди? Що ж, Тільда й справді гостинна мишка. Та все ж пан Грушева Плодоніжка міг би спершу принаймні спитати в неї дозволу, подумала Тільда. І не тільки подумала, а й сказала це вголос.

— Вибач. Напевно, я не дуже ясно висловився, — промовив Фердинанд Грушева Плодоніжка. — Однак я саме мав на увазі, що ти із хатинки виселишся.

— Виселюся? — вжахнулася Тільда. — З якою дива я маю виселитися зі своєї хатинки?

— Авжеж тому, що я — нова церковна миша, — відповів Фердинанд Грушева Плодоніжка. — А будиночок біля підніжжя церковної стіни — службове житло, яке закріплене за посадою.

— А от і ні, — запротестувала Тільда. — Це родинний дім Яблучних Зерняток. І ми, Яблучні Зернятка, його самі будували, віками в ньому мешкали й були церковними мишами при цій церкві. Наразі церковна мишка — я.

— Була нею, — поправив Фердинанд Грушева Плодоніжка.

— Перепрошую? — перепитала Тільда.

— Ти була церковною мишею *раніше!* — пояснив Фердинанд. — А тепер церковна миша — я. Саме тому мені й потрібен дім біля церковної стіни. І якомога швидше — мої меблі вже в дорозі. Але я зовсім не маю наміру тебе квапити. Підшукаю собі на сьогодні нічліг у селі. А завтра дім, безперечно, вже буде вільний. Отож, до зустрічі.

Із цими словами Фердинанд Грушева Плодоніжка розвернувся й подався геть, залишивши по собі не надто приємне враження, Тільду в цілковитому розпачі, нажаханого Робіна та не на жарт розлюченого Руперта.

О так, їжачок був по-справжньому злий. Любі читачі, дозвольте дати вам пораду: ніколи не зліть їжаків! Не хочу вдаватися у подробиці, чим це може скінчитися. Просто завжди поведіться доброзичливо з їжаками. А краще — з усіма тваринками! Та все ж повернімося до нашої історії.

Щойно Фердинанд Грушева Плодоніжка покинув Шипшиновий провулок, Робін одразу ж пурхнув і полетів розносити новину по околиці. Руперт, насупившись, подався до себе, а Тільда, тяжко зітхаючи, залишилась сидіти на порозі своєї хатинки. Хатинки, яку вона дуже любила і з якої їй, схоже, доведеться завтра виселитися.

Проте Тільда залишилась наодинці ненадовго. Невдовзі всі довідалися про те, що сталося, і позбігалися до мишки.